

**ZNAĆ, DOŚWIADCZAĆ I ŻYĆ
WSZECHZAWIERAJĄCEGO CHRYSYTA
ZE WZGLĘDU NA ŻYCIE KOŚCIOŁA**

Międzynarodowa konferencja scalania
Warszawa
29 kwietnia – 1 maja 2023 r.

PLAN KONFERENCJI

sobota 29 kwietnia

- 13.00 – 15.00 rejestracja
- 15.00 – 17.00 poselstwo pierwsze
- 17.00 – 19.00 kolacja i przerwa
- 19.00 – 21.00 poselstwo drugie

dzień Pański 30 kwietnia

- 10.00 – 12.30 stół Pański i poselstwo trzecie
- 12.30 – 15.00 obiad i przerwa
- 15.00 – 17.00 poselstwo czwarte

poniedziałek 1 maja

- 10.00 – 12.30 poselstwo piąte
- 12.30 – 13.30 obiad

Poselstwo pierwsze

Hymn nr 231

1. O, bogactwa mego Zbawcy!
Niezgłębiona wielkość ich;
Teraz moim doświadczeniem
Cała pełnia Bóstwa w nich.

O, bogactwa, jakie Chrystus,
Mój Zbawiciel, dla mnie ma!
Choć ich miara niezgłębiona,
Jest to rzeczywistość ma.
2. O, bogactwa mego Zbawcy:
Życie, światło, mądrość, moc,
Uzdrowienie, pocieszenie —
Mym zaspokojeniem są.
3. Odkupienie i zbawienie,
Jego zmartwychwstania moc,
Uświęcenie, uwielbienie,
Ponad wszystkim bycie wciąż.
4. O, bogactwa mego Zbawcy —
Bóg sam jako wszystko me!
To, czym jest i co posiada,
W duchu mym zachwyca mnie.
5. O, bogactwa mego Zbawcy!
Któż rozległość zbada ich,
Wzniosłość, niezmierną głębię?
Jednak są moimi dziś!
6. Bym doświadczał wszystkich bogactw
I Chrystusa w pełni znał,
Bym je dzielił ze świętymi
W obfitości, Panie spraw!

Poselstwo pierwsze

Hymn nr 194

1. O, co za życie, pokój mam —
Dziś we mnie żyje Chrystus Pan!
Na krzyżu z Nim umarłem ja —
Chwalebny mi ten daje fakt;
Więc żyję dzisiaj już nie ja,
Lecz żyje we mnie Chrystus Pan.
2. Dziś radość, odpoczynek mam,
Gdy we mnie się kształtuje Pan!
W głąb mej istoty wtapia On
Swe życie i naturę swą;
To, czym ja jestem, spotkał kres,
Dziś wszystkim Chrystus dla mnie jest.
3. O, co za myśl i chlubę mam —
Przeze mnie się powiększy Pan!
W niczym nie zaznam wstydu, nie,
We wszystkim Go stosować chcę;
Czy ból, czy radość, życie, śmierć,
We wszystkim o Nim świadczyć chcę.
4. Co za nagroda, co za zysk —
Mym celem tylko Chrystus dziś!
Jedynym skarbem mym On sam —
Mój wszechzawierający Pan;
Nadzieją, chwałą, wieńcem mym
Jest Pan — nic się nie równa z Nim!

(Powtórzyć dwie ostatnie linijki każdej zwrotki)

Poselstwo pierwsze

Przyprowadzeni na powrót do samego Chrystusa ze względu na prawdziwe życie kościoła

Wersety biblijne: Ef 3:8, 14–18; Flp 3:3–16; Kol 1:15–18; 3:10–11.

- I. **My, wierzący w Chrystusa i dzieci Boże, musimy zostać uwolnieni od wszystkiego, co rozprasza naszą uwagę, i przyprowadzeni na powrót do samego Chrystusa — Ef 3:8, 14–18; Kol 3:10–11:**
 - A. Bóg chce, by Chrystus był centrum wszystkiego i zajmował pierwsze miejsce we wszystkim — by był wszystkimi i we wszystkich — 1:15–18.
 - B. Chrystus jest wspaniały, jest cudem wszechświata; wspaniały jest również każdy składnik tego, czym On jest — Iz 9:5; Sdz 13:18; Ef 3:8.
 - C. Boża wola, czyli Jego wieczny zamysł i pragnienie we wszechświecie, polega na tym, że Chrystus ma być dla nas wszystkim i wbudować się w nas jako nasze życie i wszystko — w.17 a.
 - D. Paweł napisał swoje Listy, ponieważ miał jasność, że wiele dobrych rzeczy, takich jak doktryny, etyka, moralność, nauki i kultura, odciąga nas od Chrystusa — Flp 3:4–8:
 1. Apostoł Paweł pokazuje nam, że żadna z tych rzeczy nie jest samym Chrystusem, i wskazuje, że jeśli odciągają nas one od Chrystusa, to są przeciwko Niemu — 1 Kor 7:35.
 2. Gdy odwrócimy się od wszystkiego, co rozprasza naszą uwagę, i zwrócimy do Chrystusa, przyprowadzi nas to na powrót do Niego samego, żebyśmy mogli Go poznawać, doświadczać, radować się Nim, wyrażać Go i być Nim konstytuowani — Ga 2:20; 4:19; Flp 3:9–10.

E. List do Filipian 3:3–16 przedstawia Chrystusa jako cel dążeń wierzących:

1. Ze względu na znakomitość poznania Chrystusa Paweł uznawał wszystko za stratę – w. 8a.
2. Zniósł on stratę wszystkiego i uznawał to za śmieci, żeby zyskać Chrystusa – w. 7, 8b.
3. Apostoł gorliwie pragnął być znalezionym w Chrystusie – w. 9.
4. Niezbędnym warunkiem tego, by być znalezionym w Chrystusie, jest nieposiadanie własnej sprawiedliwości, lecz tę, która jest z Boga i poprzez wiarę w Chrystusa – w. 9.
5. Paweł dążył do tego, by poznać Chrystusa, moc Jego zmartwychwstania i społeczność Jego cierpień – w. 10.
6. W Liście do Filipian 3:10 apostoł mówi o byciu upodobnianym do śmierci Chrystusa; wskazuje to, że pragnął on umieścić swoje życie w „formie” Jego śmierci.
7. Paweł doświadczał Chrystusa jako ofiary napoju i sam stał się taką ofiarą, którą wylano na ofiarę i służbę wiary świętych – 2:17; 2 Tm 4:6.

F. Musimy ujrzeć niebiańską wizję Bożego zamiaru, by uczynić Chrystusa wszystkim dla nas:

1. Jeśli otrzymamy nowe miłosierdzie i łaskę od Pana, będziemy w stanie porzucić wszystkie dobre rzeczy – również te najlepsze – i wychylać się ku temu, by pochwycić samego Chrystusa – Flp 3:7–8, 13.
2. Musimy się modlić, żeby Chrystus był wszystkim dla nas w codziennym życiu – Kol 3:17:
 - a. Kiedy zajmujemy się różnymi rzeczami, powinniśmy stosować Chrystusa w tym, co robimy.
 - b. Codziennie musimy się modlić o zdobywanie nowych doświadczeń Chrystusa – Tego, który

w nas mieszka, by być naszym życiem i wszystkim; tego nam dzisiaj bardzo potrzeba — Ef 3:17a.

II. Wynikiem przyprowadzenia nas na powrót do samego Chrystusa jest prawdziwe życie kościoła — 1 Kor 1:2; 12:27; Rz 16:1, 4–5, 16, 20:

A. Prawdziwe życie kościoła to Chrystus, którego wszyscy święci sobie uświadamiają, doświadczają i wyrażają w sposób zbiorowy — Ef 3:16–21:

1. Bóg zaplanował kościół, aby wyrażał Chrystusa; tak więc kościół to wyraz Chrystusa — w. 9–11, 21.

2. Życie kościoła to nic innego jak wszechzawierający Chrystus wraz z Jego niezgłębnym bogactwem, którego doświadczamy, którym się radujemy i którego wyrażamy — w. 8, 21.

3. Jeśli mamy mieć takie życie kościoła, musimy być konstytuowani Chrystusem, aż wszystko, czym jesteśmy i co mamy, będzie po prostu samym Chrystusem, który jest wszystkim i we wszystkich; oto esencja i substancja życia kościoła — Kol 1:12; 2:9–10, 16–17; 3:4, 10–11; 4:15–16.

B. Prawdziwe życie kościoła to życie Chrystusa, samego Chrystusa — 3:4; J 11:25:

1. Prawdziwe życie kościoła to nie kwestia nauczania ani doktryny; to raczej życie, w którym uświadamiamy sobie samego Chrystusa, doświadczamy Go, radujemy się Nim, wyrażamy Go i wystawiamy — Flp 3:10.

2. Prawdziwe życie kościoła możemy urzeczywistnić wyłącznie poprzez doświadczanie Chrystusa w naszym codziennym życiu — Rz 8:9–11, 17.

C. Sposobem na urzeczywistnianie prawdziwego życia kościoła jest doświadczanie Chrystusa jako Tego, który jest dla nas wszystkim — Kol 1:27; 2:17; 3:1, 4, 10–11, 15–17:

1. Prawdziwe życie kościoła powstaje z prawdziwego wewnętrznego radowania się Chrystusem — Ef 3:17a.
 2. Rozwój Chrystusa w naszej wewnętrznej istocie prowadzi do prawdziwego życia kościoła — 4:13, 15–16.
 3. Aby mieć życie kościoła, które będzie wyrażało Chrystusa zgodnie z wiecznym Bożym zamysłem, nasza dusza musi zostać ujarzmiona i przesyciona Chrystusem jako Duchem — 1 Tes 5:23; Ef 3:17a; Ga 4:19; 1 Kor 15:45b; 2 Kor 3:17.
- D. Prawdziwe życie kościoła wymaga od nas tego, abyśmy brali swój krzyż i szli za Panem — Mt 10:38:
1. My, Jego wierzący, zostaliśmy ukrzyżowani z Chrystusem, a teraz musimy nieść krzyż — Ga 2:20; Mt 16:24.
 2. Nasze „ja” należy przekreślić, żeby Chrystus mógł przyjść i być rzeczywistością życia kościoła — w. 23–24; Rz 6:5.
 3. Nie ma innego sposobu na urzeczywistnienie prawdziwego życia kościoła, jak tylko zaparcie się swego naturalnego życia i życia duszowego i pójście za Panem w swoim duchu — Mt 16:24–27.
- E. Prawdziwe życie kościoła osiąga się za sprawą wewnętrznego doświadczania zamieszkującego Chrystusa — Ef 3:16–17a; 4:12, 16; 2:21–22:
1. Cały Nowy Testament jest pełen objawienia o zamieszkującym Chrystusie — Rz 5:10, 17; Ga 1:15–16; 2:20; 4:19; 1 Kor 1:2, 9, 24, 30; Flp 1:20b–21a; Kol 1:27.
 2. W Liście do Efezjan 3:16–21 Paweł modlił się o to, żebyśmy mocą zostali wzmocnieni do wewnętrznego człowieka, w wyniku czego Chrystus będzie mógł uczynić sobie dom w naszych sercach i w ten sposób zając, posiąść, przepoić i przesycać całą naszą wewnętrzną istotę samym sobą — w. 16–17a.

3. Kiedy Chrystus będzie w stanie uczynić sobie dom w naszych sercach i zająć wszystkie wewnętrzne części naszej istoty, będziemy w stanie prowadzić prawdziwe życie kościoła – 2:21–22; 4:12, 16.
- F. Abyśmy mogli prowadzić prawdziwe życie kościoła, musimy doświadczać Chrystusowego bogactwa i nim się radować – 3:8:
1. Prawdziwe życie kościoła nie jest organizacją; istnieje w naszym duchu, który karmi się bogactwem Chrystusa, aż zostaniemy napełnieni ku całej pełni Boga – w. 8.
 2. Prawdziwe życie kościoła to zbiorowe życie poszukujących wierzących, którzy zostają napełnieni bogactwem Chrystusa ku całej pełni Boga, czyli ku wyrazowi Trójjedynego Boga – w. 19.
 3. To za sprawą wewnętrznego doświadczenia zamieszkującego Chrystusa możemy pojąć wraz ze wszystkimi świętymi nieograniczoną miarę Chrystusa i prowadzić prawdziwe życie kościoła w celu zbudowania Ciała Chrystusa – w. 17–18; 2:21–22; 4:16.
 4. Jeśli wszyscy będziemy doświadczać Chrystusowego bogactwa i nim się radować, wó wczas prawdziwe życie kościoła, będące pełnią, wyrazem, Chrystusa, powstanie samoczynnie – 3:8, 17a; 2:22.
- G. Wszyscy święci muszą doświadczać czegoś z Chrystusa w codziennym życiu i schodzić się razem, przynosząc ze sobą Chrystusa, którego doświadczyli, aby Go wystawiać, dzielić się Nim ze sobą nawzajem i radować się Nim wraz z Bogiem Ojcem dla Jego upodobania; oto prawdziwe życie kościoła – 1 Kor 14:26; Hbr 10:25.

Poselstwo drugie

Hymn nr 228

1. Mój stary człowiek umarł razem z Nim,
Z zepsuciem, które miał we wnętrzu swym;
Naturze węża kres położył krzyż;
Ten fakt mój jest, więc niezachwianie jego
Trzymam się.
2. Lecz teraz w duchu mym Osoba jest,
Zrodzona z Boga mała, słaba, lecz
Przez mleko Słowa będzie rosła wciąż,
By jako mój wewnętrzny człowiek zdobyć
Serce me.
3. To Chrystus musi posiadać serce me,
W uczucia, umysł, wolę musi wejść;
Właściciel dawny zmarł, lecz straszy wciąż;
O Panie, wprowadź się! Me serce całe
Wita Cię.
4. W mym duchu jedność z Tobą, Panie, mam;
Tam ludzkie z boskim jednomyślnie trwa;
Lecz musisz we mnie taką duszę mieć,
By Twa chwalebna osobowość
Wyraziła się.
5. Oddaję Tobie dziś więc serce me,
Byś mógł uczynić w nim mieszkanie swe,
Swoją dom, gdzie przyjdiesz i osiedlisz się;
I nowy człowiek w chwale niechaj zwieńczy
Dzieło Twe.

Hymn nr 229

1. Starą mą osobę spotkał kres,
Tam na krzyżu z Panem zmarła, więc
W niczym już dziś nie skorzystam z niej;
Martwa dla mnie jest.
Nowa ma osoba w duchu mym
Tryska we mnie niczym źródło i
Wpływa w każdą część, aż życiem swym
Tak napełni mnie.

Chrystus – ma osoba – w duchu mym
żyje, Jemu serce daję dziś,
By wewnętrzny człowiek mój miał dom,
Miejsce, gdzie osiedli się,
Które nazwie swoim, i tam
Będzie pełną realnością mi,
Wyrażając pełnię siebie i
W sercu mym obficie żyjąc, by
Mą osobą być.

2. Gdy On we mnie formowany jest,
Członkiem Jego Ciała staję się
I nie w pojedynkę działał, lecz
Ze świętymi wraz.
On osobą naszą musi być,
To, co jest w nas naturalne, zmyć,
Aż On tylko pozostanie i
Wszystkim będzie On.

Tylko On osobą musi być;
Własne cele pozostawmy, by
Kościół mógł Chrystusem tylko być –
Jeden nowy człowiek, co
Boga plan wypełni, by On
W pełni z nami mógł zespolić się
I uzyskać tak mieszkanie swe,
By na całej ziemi wreszcie mieć
Swe królestwo już.

Już nie pojedynczy Chrystus, lecz
Kościół, z którym On zespolił się,
Dla którego Chrystus wszystkim jest –
Dojrzały człowiek to.

Poselstwo drugie

Obierać Chrystusa za swoją osobę ze względu na kościół jako jednego nowego człowieka

Wersety biblijne: Ga 2:20; 4:19; Ef 3:17a; 4:24; Kol 3:4, 10–11.

- I. Musimy obierać Chrystusa za swoją osobę; to najwznioślejsze i najbogatsze doświadczenie Chrystusa — Ga 2:20; Ef 3:17a:**
- A. Bóg w swojej ekonomii zamierzył, że wbuduje w nas samego siebie nie tylko jako nasze życie, lecz także jako naszą osobę — Ga 4:19.
- B. Ewangelia Jana objawia, że w swoim ludzkim życiu Pan Jezus obierał Ojca za swoją osobę i żył przez Niego jako swoją osobę — 5:19, 30; 14:10; 6:57:
1. Choć Pan jako Syn Boży był wszechmocny, oznajmił, że nie może nic czynić sam od siebie, gdyż zamiast żyć przez samego siebie, żył przez Ojca jako swoją osobę — 5:19, 30.
 2. Tak jak Pan żył z powodu Ojca, obierając Go za swoją osobę, tak i my winniśmy żyć z powodu Pana, obierając Go za swoją osobę — 6:57.
- C. Nasz odrodzony duch jest wewnętrznym człowiekiem, którego osobą jest zamieszkujący Chrystus — 3:6; Ef 3:17a:
1. Jeśli mamy obierać Chrystusa za swoją osobę, musimy zobaczyć, że nasz odrodzony duch nie jest już jedynie organem służącym do kontaktu z Bogiem, lecz naszą osobą — w. 17a.
 2. W swoim wewnętrznym człowieku mamy Chrystusa nie tylko jako swoje życie, lecz także jako swoją osobę — 1 J 5:11–12; Kol 3:4; Ef 3:17a.
 3. Na naszego wewnętrznego człowieka składa się odnowiona dusza, będąca jego organem, i odrodzony duch, zamieszkiwany przez Chrystusa, osobę,

- będący jego życiem i osobą – Rz 12:2; 8:10; Ef 4:23; 2 Kor 4:16.
4. Powinniśmy żyć w swoim duchu – wewnętrznym człowieku, obierając Chrystusa za swoją osobę – Rz 8:4; 1 Kor 6:17; Ga 2:20; Ef 3:17a.
- D. Musimy zapierać się swojej poprzedniej osoby, swej duszy, i obierać Chrystusa znajdującego się w naszym duchu za swoją nową osobę – Ga 2:20:
1. W świetle Listu do Galatów 2:20 jako odrodzeni wierzący mamy zarówno „ja”, swoją poprzednią osobę, która została ukrzyżowana, jak i samego Chrystusa, swoją nową osobę.
 2. Nasza poprzednia osoba została ukrzyżowana z Chrystusem, On zaś żyje w nas jako nasza nowa osoba; wskutek tego już nie my żyjemy, lecz żyje w nas Chrystus – Rz 6:6; Ga 2:20.
 3. Obierać Chrystusa za swoją osobę to nie zmuszać siebie do poddania się Mu, lecz żyć zgodnie z Jego upodobaniami z powodu naszej miłości do Niego – 1 J 4:19.
- E. Na pierwszym miejscu nie stoi obieranie Chrystusa za nasze życie, lecz obieranie Go za naszą osobę:
1. Jeśli obierzemy Chrystusa za swoją osobę, z pewnością obierzemy Go za swoje życie – 5:11–12; Kol 3:4.
 2. Jeśli obierzemy Chrystusa za swoją osobę, będziemy mogli wzrastać i dojrzewać – 2:19; Ef 3:17a; 4:13, 15.
- F. Chrystus pragnie uczynić sobie dom w naszych sercach – 3:17a:
1. Obieramy Chrystusa za swoją osobę, pozwalając Mu czynić sobie dom w naszych sercach – w. 17a.
 2. Gdy Chrystus uczyni sobie dom w naszych sercach, obierzemy Go za swoją osobę w odpowiedni sposób: Jego umysł stanie się naszym umysłem, Jego

emocje – naszymi emocjami, a Jego wola – naszą wola – 1 Kor 2:16; Flp 2:5.

G. Apostoł Paweł jest dla nas wzorem obierania Chrystusa za swoją osobę – 1 Tm 1:16; Ga 1:16a; 2:20; 4:19; Ef 3:17a; Flp 1:8; 2:5; 2 Kor 2:10.

II. Musimy obierać Chrystusa za swoją osobę ze względu na kościół jako jednego nowego człowieka – Ef 3:17a; 4:24; Kol 3:4, 10–11:

A. Kościół, Ciało Chrystusa, jest jednym nowym człowiekiem, który zrealizuje wieczny Boży zamysł – Ef 1:9, 11; 3:9; Rz 8:29; 2 Tm 1:9; Ef 2:15–16; 4:22–24.

B. Gdy podkreślamy, że kościół jest Ciałem Chrystusa, kładziemy nacisk na życie, gdy zaś podkreślamy, że kościół jest jednym nowym człowiekiem, kładziemy nacisk na osobę.

C. Biblia objawia, że jeden nowy człowiek to człowiek zbiorowy, wielki jak wszechświat – Ef 2:15; 4:24; Kol 3:10–11:

1. My wszyscy, wierzący w Chrystusa, jesteśmy jedno z Chrystusem, by być jednym nowym człowiekiem; jesteśmy zatem częściami, składnikami, zbiorowego jednego nowego człowieka – Ef 4:24.

2. Jeden nowy człowiek to zbiorowy Bóg-człowiek, ogół wszystkich Bóg-ludzi; jeśli weźmiemy razem wszystkich Bóg-ludzi, otrzymamy jednego nowego człowieka – Kol 3:10–11.

D. Chrystus jest zarówno życiem Ciała, jak i osobą nowego człowieka – w. 4; Ef 3:17a:

1. W jednym nowym człowieku nie ma miejsca dla naturalnego człowieka; nie ma w nim dla nas miejsca, gdyż Chrystus jest tu wszystkimi i we wszystkich – Kol 3:10–11.

2. Chrystus jest w nas wszystkich, a zatem wszyscy mamy tylko jedną osobę – 1:27; Ef 3:17a.

3. Boga obchodzi to, czy obieramy Chrystusa za swoją osobę — J 6:57b; Flp 1:21a; Kol 3:4; Ef 3:17a.
- E. Ze względu na nowego człowieka wszyscy musimy obierać Chrystusa za swoją osobę — 2:15; 3:17a:
1. W jednym nowym człowieku jest tylko jedna osoba — Chrystus — w. 17a; 4:24.
 2. W nowym człowieku nie chodzi o członki (Rz 12:4–5), lecz o osobę; dlatego wszyscy musimy zadać sobie pytanie: „Kto jest moją osobą — ja czy Pan Jezus?”.
- F. Ze względu na praktyczne istnienie jednego nowego człowieka musimy odstawić na bok całą osobę starego człowieka i żyć przez swoją nową osobę — Chrystusa — Rz 6:6; Ga 2:20; Ef 4:22, 24; 3:17a:
1. Mając świadomość, że nasza poprzednia osoba została ukrzyżowana, nie powinniśmy już dłużej żyć w tej osobie, przez nią ani z nią — Rz 6:6.
 2. Naszą normą bycia chrześcijaninem nie powinno być to, co właściwe i niewłaściwe, dobre i złe, lecz osoba; najistotniejsze nie jest to, co robimy, lecz kto to robi.
- G. Jeśli na co dzień będziemy prowadzili życie obierania Chrystusa za swoją osobę, zwłaszcza w aspekcie podejmowania decyzji, wówczas życie to będzie życiem nowego człowieka — J 4:34; 5:30; 6:38; 17:4; Rz 15:32; Jk 4:13–15:
1. W nowym człowieku obieramy Chrystusa za swoją osobę, aby czynić plany i decydować, jak powinniśmy żyć — Rz 15:32.
 2. Jeśli będziemy obierali Chrystusa za swoją osobę, o niczym nie będziemy decydowali sami, ponieważ wszyscy jesteśmy częściami jednego nowego człowieka — Flm 14.
- H. Jeśli opadnie z nas zasłona i doznamy oświecenia, zobaczymy, że dzisiaj w Pańskim odzyskiwaniu musimy

razem powstać i obrać Chrystusa za naszą osobę ze względu na jednego nowego człowieka — Ef 3:17a; 4:24, 11–13:

1. W każdej miejscowości należy doskonalić świętych, aby znaleźli się oni w sytuacji, w której będą obierali Chrystusa za swoją osobę ze względu na jednego nowego człowieka — w. 11–13.
2. Jeśli wszyscy święci w Pańskim odzyskiwaniu będą obierali Chrystusa za swoją osobę, wówczas samorzutnie wszyscy będziemy jednym nowym człowiekiem — 3:17a; 4:24.
3. Kiedy jeden nowy człowiek zostanie wydoskonalony, nastanie czas Pańskiego przyjścia, a wydoskonalony nowy człowiek stanie się oblubienicą — Obj 19:7.

Poselstwo trzecie

Hymn nr 334

1. W imieniu Jezus stójmy dziś,
Zwycięstwo nasze w nim;
Nie w sobie pewność mamy, lecz
Ufamy, Panie, Ci.
I nie cielesny oręż nasz,
Lecz mieczem naszym Duch;
Tak w pełnej Bożej zbroy bój
Toczmy w Panu tu.
2. Wróg knuje, a więc trzeba stać
Niezlomnie, jedność mieć;
Choć ciężki bój i gęsty mrok,
Oprzemy w Panu się!
Gdy jeden w strachu cofa się,
Na resztę ma to wpływ;
Nie zawieź zatem braci swych,
Lecz oszczędź strapień im.
3. Wie diabeł, że czas krótki ma,
I rozwścieczony jest;
Sztuczkami chce osłabić nas
I zmienić walki bieg.
Cierpienia wciąż dotkliwsze są,
A próby mnożą się;
Moc piekieł atakuje nas
Straszliwiej z każdym dniem.
4. Jak odpowiedzieć mamy więc
W ten walki ciężki czas?
Czy o wygodę własną dbać
I niech wróg pożre nas?
Czy gdy ten konflikt wzmagają się,
Wytrwałość raczej mieć?
Na śmierć i życie walcząc, by
Bóg trwać mógł w chwale swej.
5. W Chrystusie więc będziemy stać,
Bo On Zdobywcą jest,
Dla Niego znosić wszelki ból,
Aż walka skończy się.
Tryumfu moment przyjdzie wnet
I Pan powróci, by
Ten, kto dla Niego cierpi dziś,
Królował wówczas z Nim.

Poselstwo trzecie

Czynić wszystko w imieniu Pana Jezusa

Wersety biblijne: Kol 3:17; Flp 2:9–10; Ef 1:20–21; J 5:43; 14:26; 15:26.

I. Najwyższym, najwspanialszym imieniem we wszechświecie jest imię Jezus — Flp 2:9–10:

- A. Pan ogołocił samego siebie, a uznany w kształcie za człowieka, bez reszty uniżył samego siebie, lecz Bóg Go bezgranicznie wywyższył — w. 7–8.
- B. Dzięki swemu wywyższeniu Pan otrzymał imię, które jest ponad każde imię, wysoko ponad wszelkie imię, które kiedykolwiek zostało wymienione — Ef 1:20–21.
- C. Od czasu Chrystusowego wniebowstąpienia nigdy nie pojawiło się imię wyższe od imienia Pana Jezusa — Flp 2:10–11.
- D. Imię stanowi wyraz całości tego, czym Pan Jezus jest w swojej osobie i dziele — Ef 1:21.

II. W imieniu Pana Jezusa znaczy tak naprawdę w samym Panu, gdyż imię oznacza osobę — Kol 3:17:

- A. To, że jesteśmy w imieniu Pana Jezusa, oznacza, że Bóg powierzył nam swego Syna, że mamy udział w Jego imieniu i że Pan dał nam samego siebie i chętnie uznaje wszystko, co czynimy w Jego imieniu — 1 Kor 1:30; J 3:16; 14:12; 2 Kor 12:2; Kol 3:17.
- B. To niezwykle ważne, abyśmy zobaczyli, że to, iż jesteśmy w imieniu Pana Jezusa, oznacza, że jesteśmy z Nim jedno, jesteśmy w Nim, a On w nas — Rz 8:10; 2 Kor 13:5; Ga 3:27–28; Kol 1:27:
 - 1. Być w Pańskim imieniu to być w Jego osobie, w Nim samym, oraz być w sferze i pierwiastku wszystkiego tego, czym On jest — Rz 8:2; 1 Kor 1:30.
 - 2. Być w Pańskim imieniu to żyć przez Pana i pozwalać Mu żyć w nas — Ga 2:20.

3. Gdy jesteśmy w imieniu Pana Jezusa, jesteśmy w Chrystusie, Chrystus jest w nas i jesteśmy z Nim jedno — Kol 1:27; 3:1, 3; J 15:4–5.

III. W świetle objawienia zawartego w Ewangelii Jana to, że jesteśmy w imieniu Pana Jezusa, obejmuje Boską Trójkę — 5:43; 10:25, 30; 14:26; 15:26:

A. Werset 5:43 tej księgi mówi, że Syn przyszedł w imieniu Ojca, natomiast werset 14:26 oznajmia, że Ojciec posłał Ducha w imieniu Syna; te dwa wersety objawiają Boską Trójkę:

1. Stwierdzenie, że Syn przyszedł w imieniu Ojca, wskazuje, że Syn i Ojciec są jedno — 5:43.
2. Stwierdzenie, że Ojciec posłał Ducha w imieniu Syna, wskazuje, że Ojciec jest jedno z Synem — 14:26.

B. Syn przyszedł w imieniu Ojca i czynił różne rzeczy w Jego imieniu — 5:43; 10:25:

1. To, że Pan przyszedł w imieniu Ojca, oznacza, iż przyszedł z Ojcem i w Ojcu.
2. Syn był jedno z Ojcem i żył przez Niego, a Ojciec pracował w Synu — 6:57; 14:10.

C. Ojciec posłał Ducha w imieniu Syna, a Syn posłał Ducha od Ojca — w. 26; 15:26:

1. To, że Duch został posłany przez Ojca w imieniu Syna, wskazuje, że Ducha posyła zarówno Ojciec, jak i Syn — 14:26.
2. W świetle Ewangelii Jana 15:26 Syn posłał Ducha od Ojca.
3. To, że Syn posyła Ducha od Ojca, a Ojciec posyła Ducha w imieniu Syna, odnosi się do tego samego.
4. Zarówno Ojciec, jak i Syn posyłają Ducha; to wskazuje, że Ojciec i Syn są jedno — 10:30.

IV. W swoim codziennym życiu i w służbie w kościele musimy czynić wszystko w imieniu Pana Jezusa — Kol 3:17:

- A. Ponieważ imię oznacza osobę, czynić coś w imieniu Jezusa znaczy czynić wszystko w Jego osobie – w. 17; Rz 6:3; 8:1; 1 Kor 4:15; 2 Kor 5:17:
 - 1. Czynienie wszystkiego w imieniu Pana Jezusa to podstawowy aspekt naszego życia chrześcijańskiego – Ef 5:20; Kol 3:17.
 - 2. Powinniśmy być w stanie powiedzieć, że wykonujemy zwykle czynności życia codziennego w imieniu Pana – 1 Kor 10:31.
 - B. Nasza służba w kościele wymaga od nas tego, abyśmy czynili wszystko w imieniu Pana Jezusa – Rz 1:9; 6:6; 7:6; 12:1, 7; Kol 3:17:
 - 1. Naszą służbę musi inicjować Pan i musi ona być zgodna z Jego pragnieniem – Mt 7:21; Flp 2:13; Ef 1:9, 11; 3:2, 7–11.
 - 2. Służba mająca na celu zbudowanie kościoła to służba usługiwania życiem, czyli służba polegająca na zaopatrywaniu innych w boskie życie – 2 Kor 4:12; Rz 12:1, 7:
 - a. Służba w kościele polega na zaopatrywaniu innych w życie, gdyż jest to służba życia – 8:2, 6, 10–11.
 - b. Jako usługujący, musimy być pod głębokim wrażeniem tego, jak nieodzowne jest, abyśmy byli w stanie usługiwać życiem – 1 J 5:11–16.
- V. To, co mówimy – wszystkie wypowiedane przez nas słowa – powinniśmy mówić w imieniu Pana Jezusa – Kol 3:17; Ef 4:25, 29; Mt 12:36–37:**
- A. Żadne zepsute słowo nie powinno wychodzić w naszych ust, lecz tylko to, które jest prawdziwe i daje łaskę tym, którzy słuchają – Ef 4:25, 29.
 - B. „Z każdego bezczynnego słowa, które ludzie wypowiedzą, zdadzą sprawę w dniu sądu” – Mt 12:36:
 - 1. Bezczynne słowo to słowo niepracujące, niedziałające, które nie spełnia pozytywnej funkcji i jest nieużyteczne, nieprzydatne, bezowocne i jałowe.

2. Bezczyenne słowa to słowa zbędne, niestosowne, niepotrzebne i szerzące plotki – w. 36.

3. W dniu sądu ci, którzy wypowiadają takie słowa, zdadzą sprawę z każdego z nich – w. 36–37.

VI. Ewangelia Jana wyraźnie zaznacza, że powinniśmy modlić się w imieniu Pana — 14:13; 15:16; 16:24, 26:

A. Bardzo wielu chrześcijan nie wie o tym, że to niezbędne, aby wierzący modlili się w imieniu Pana — 14:13; 15:16; 16:24, 26.

B. Jeśli modlimy się w imieniu Pana, znaczy to, że żyjemy z Nim w związku, jesteśmy z Nim zjednoczeni i pozwalamy Bogu, by się przez nas przejawiał — 15:4–5, 7; 13:31–32.

C. Gdy modlimy się w imieniu Pana, On modli się razem z nami — 15:7.

D. W Ewangelii Jana 14 – 16 Pan Jezus wyraźnie wskazał, że modlitwy w imieniu Pana zanoszone przez tych, którzy w Nim żyją, są modlitwami, które realizują Bożą wolę — 14:13; 15:16; 16:24, 26; 4:34; 5:30; 6:38:

1. Wszystkie prawdziwe modlitwy w imieniu Pana są zgodne z Bożą wolą — Mt 6:10; 12:50; 26:39, 42.

2. Modlitwa w imieniu Pana jest tożsama z czynieniem Bożej woli i ją realizuje — J 14:13; 15:16; 16:24, 26; 6:38.

Poselstwo czwarte

Hymn nr 300

1. Do Ciebie, Panie mój,
Spragniony biegnę, by
Z Ciebie dziś jeść i z Ciebie pić,
Byś mą radością był.
2. Me serce woła w głos,
Twarz Twoją ujrzeć chcę;
Głęboko pragnę pić z Twych wód,
Pragnienie zgasić swe.
3. Twa pełna chwały twarz
Zachwyca serce me;
Tu będę trwał, tu będę stał,
By móc oglądać Cię.
4. A w społeczności tej
Ty jesteś łaską mi;
Napełniasz serce, ducha, bym
Odпочzął w Tobie dziś.
5. Panie, zostanę tu,
By nadal szukać Cię,
W Słowie, w modlitwie trwając, aż
Twój przepływ będę mieć.

Hymn nr 301

1. Przychodzę przed Twój łaski tron,
Me serce głód uciszyć chce
I przyjąć miłosierdzia dar,
W potrzebie zasób łaski Twej.
2. Tu widzę Twą promienną twarz,
W serce me wnika światło jej,
Uzdrowia i pochłania śmierć,
Słabości, winy, skazy me.

3. Tu światło Twe oświetla mnie,
Obnaża mój prawdziwy stan;
Twej krwi skuteczność widzę tu –
W niej oczyszczenie z grzechów mam.
4. Twój Duch namaszcza mnie tu też,
Przenika Twą istotą mnie,
Więc Tobą mogę cieszyć się
I głębiej poznać serce Twe.
5. Przed Tobą czytam Słowo Twe –
Świecznik zapala kapłan Twój;
Olejem dla mnie jest Twój Duch,
On światłem słów, bym widzieć mógł.
6. W modlitwie trwać przed Tobą chcę
I woń kadzidła miłą wznieść;
Tyś jako Duch kadzidłem tym,
Co z mą modlitwą miesza się.
7. Tve Słowo – pokarm, światło me –
Nasyca i oświeca mnie;
Nim pragnę więcej karmić się
I tak zaspokojenie mieć.
8. I żywą wodą jesteś Ty,
Co ożywienie pełne śle;
W modlitwie pragnę więcej pić,
By żywy przepływ w sobie mieć.
9. Kadzidłem Bogu miłym Tyś,
W Tobie mnie, Panie, przyjął Bóg;
Chcę jeszcze więcej modlić się,
Twą słodką woń darując Mu.
10. Gdy czytam, Ty napełniasz mnie,
W modlitwie stale dajesz pić;
Zaopatrujesz w siebie mnie,
Bym mógł przydatny Tobie być.
11. Społeczność tę wciąż pragnę mieć,
W modlitwie Słowem wdychać Cię;
Tak tęsknię, byś przesycił mnie,
Aż ze mnie Ty przelejesz się.

Poselstwo czwarte

Pozwalać, by pokój Chrystusa rozstrzygał w naszych sercach i by Jego słowo mieszkało w nas bogato, oraz trwać niezłomnie w modlitwie ze względu na prawdziwe życie kościoła

Wersety biblijne: Kol 3:15–16; 4:2.

I. Musimy pozwalać pokojowi Chrystusa rozstrzygać w naszych sercach — Kol 3:12–15; Ef 2:14–18; Rz 5:1; Mt 18:21–35:

- A. Słowo greckie, przetłumaczone jako rozstrzygać, można także oddać jako „być sędzią”, „przewodniczyć”, „zasiadać na tronie jako władca i ten, który o wszystkim decyduje”; rozstrzygający pokój Chrystusa rozwiązuje problem skargi, jaką możemy mieć przeciw komuś — Kol 3:13.
- B. Często jesteśmy świadomi trzech stron znajdujących się w naszym wnętrzu: pozytywnej, negatywnej i neutralnej; dlatego potrzebne jest wewnętrzne rozjemstwo, które by rozstrzygnęło spór, do jakiego dochodzi w naszym wnętrzu:
 - 1. Ilekroć odczuwamy, że w naszej istocie różne strony spierają się ze sobą lub kłócą, musimy dawać pokojowi Chrystusa możliwość, by w nas przewodniczył, i pozwalać temu pokojowi, który jest jednością nowego człowieka, by w nas panował i miał ostatnie słowo.
 - 2. Musimy odkładać na bok swoje opinie, koncepcje i słuchać słowa zamieszkującego w nas sędziego.
- C. Jeśli pozwolimy pokojowi Chrystusa rozstrzygać w naszych sercach, pokój ten rozsądzi wszystkie spory, jakie istnieją między nami; będziemy cieszyli się pokojem z Bogiem w płaszczyźnie pionowej i ze świętymi w płaszczyźnie poziomej:

1. Rozstrzygający pokój Chrystusa rozwiązuje nasze problemy i usuwa tarcia między świętymi; w ten sposób podtrzymuje słodycz w życiu kościoła i zachowuje nowego człowieka w praktyce.
2. Rozstrzygający pokój Chrystusa to Chrystus, który działa w nas po to, by sprawować nad nami swoją władzę, mieć ostatnie słowo i podejmować ostateczne decyzje — por. Iz 9:5–6.
3. Jeśli będziemy pozostawali we władzy zasiadającego na tronie pokoju Chrystusa, nie będziemy obrażali innych ani ich krzywdzili; przeciwnie, dzięki łasce Pana i ciesząc się Jego pokojem, będziemy usługiwali innym ludziom życiem.
4. Pokój ten powinien wiązać wszystkich wierzących ze sobą i stać się jednoczącą więzią — Ef 4:3.

II. Musimy pozwalać słowu Chrystusa mieszkać w nas bogato — Kol 3:16:

- A. Musimy pozwalać słowu Pana zajmować w nas pierwsze miejsce i w nas zamieszkiwać, abyśmy mogli doświadczać funkcji słowa Bożego, które w nas działa i usługuje nam bogactwem Chrystusa:
 1. Słowo Boże nas oświeca (Ps 119:105, 130), karmi (Mt 4:4; 1 Tm 4:6) i nawadnia, by ugasić nasze pragnienie (Iz 55:1, 8–11).
 2. Słowo Boże nas wzmacnia (1 J 2:14b; Prz 4:20–22), obmywa (Ef 5:26) i buduje (Dz 20:32).
 3. Słowo Boże nas dopełnia, doskonali (2 Tm 3:15–17) i uświęca, żeby wprowadzić nas w jedność w Trójjedynym Bogu (J 17:14–21).
- B. List do Kolosan 3:16 mówi o tym, że słowo Chrystusa ma mieszkać w nas bogato „przez [nasze] nauczanie i napominanie siebie nawzajem psalmami i hymnami, i pieśniami duchowymi, przez śpiewanie z łaską” w naszych sercach Bogu:

1. Jednym ze sposobów na to, by pozwalać słowu Chrystusa mieszkać w nas bogato, jest śpiewanie; poza modlitewnym czytaniem Słowa musimy nauczyć się je czytać ze śpiewem i psalmować – Ps 119:54.
 2. Psalmowanie słowa Bożego obejmuje rozważanie go, rozmyślanie nad nim i radowanie się nim; w ten sposób dajemy mu więcej sposobności do tego, by nas przesycało (w. 15); śpiewanie i psalmowanie słowa to wspaniałe sposoby na ćwiczenie naszego ducha i wprowadzenie nas w Ducha (1 Kor 14:15; Ps 47:7–8).
 3. Gdy śpiewamy i psalmujemy Boże słowo, możemy robić to na każdą melodię, także taką, którą sami spontanicznie skomponowaliśmy; musimy wyrobić w sobie nawyk codziennego śpiewania i psalmowania słowa.
 4. Im więcej śpiewamy i psalmujemy Pańskie słowo, tym więcej dajemy mu sposobności do tego, by w nas mieszkało, zatapiało się w nas i przepajało nas boskim pierwiastkiem; wówczas samorzutnie będziemy żyli Chrystusa – por. J 6:57, 63.
- C. Codziennie musimy praktykować przychodzenie do Chrystusa jako żywego słowa kryjącego się w zapisanym słowie Bożym, żeby mógł On do nas osobiście przemawiać jako zastosowane słowo Ducha i w ten sposób wlewać się w nas zgodnie z poniższymi zasadami życia – Obj 19:13; Mt 4:4; J 5:39–40; 6:63; 8:31–32; 15:7; Pwt 17:18–19:
1. Musimy otwierać całą swoją istotę na Pana ze względu na wewnętrzne świecenie boskiego światła i zaopatrzenie w boskie życie; najwięcej przeobrażenia doświadcza ten, kto jest całkowicie otwarty na Pana – Ps 119:105; Prz 20:27; Ps 139:23–24.
 2. Musimy szukać Pana z całego serca – 119:2; Mk 12:30.

v

3. Musimy rozprawić się ze wszystkim, co oddziela nas od Pana — Dz 24:16; 2 Tm 1:3a; 1 J 1:9; por. Ez 1:22, 26.
4. Musimy unizić siebie przed Panem, odkładając na bok pewność siebie i zadufanie i polegając na Jego miłosierdziu i łasce — Iz 66:1–2; 1 P 5:5.
5. Musimy ćwiczyć swego ducha, by modlić się Bożym słowem i nad Bożym słowem oraz ćwiczyć całą swoją istotę w śpiewaniu, psalmowaniu Słowa i rozmyślaniu nad nim — Ef 6:17–18; Ps 119:15–16; por. Kpł 11:3.

D. Pozwalając słowu Bożemu w nas zamieszkiwać, możemy stać się Bożymi ludźmi, napełnionymi Bożym oddechem, i w ten sposób być w pełni wyposażeni w Boże słowo, stanowiące boskie antidotum na upadek kościoła — 2 Tm 3:14–17.

III. Musimy trwać niezłomnie w modlitwie — Kol 4:2–3:

- A. Winniśmy przeznaczać wystarczająco dużo czasu na modlitwę, co pozwoli nam wchłaniać więcej bogactw Chrystusa jako wszechzawierającej ziemi — 1:12; 2:6–7; 4:2:
 1. Musimy przeznaczać czas na wchłanianie Pana i kontaktowanie się z Nim w konkretny i zwycięski sposób — Łk 8:13; Mt 14:22–23; 6:6.
 2. Spotykać się z Bogiem o poranku to nie tylko spotykać się z Nim o wczesnej porze; to także spotykać się z Nim w sytuacji pełnej światła; powinniśmy udawać się do Boga sami, bez innych osób, spraw czy rzeczy, które nas rozpraszają i zajmują — Prz 4:18; Wj 33:11a; 34:3–4; Mk 1:35.
 3. Gdy będziemy się modlili, podchodząc do tronu łaski, łaska stanie się w nas płynącą rzeką, która będzie nas zaopatrywała — Hbr 4:16; por. Obj 22:1.
- B. Aby walczyć po Bożej stronie przeciwko szatanowi, musimy trwać niezłomnie w modlitwie — Dn 6:10:

1. Jako ci, którzy stają po stronie Boga, odkrywamy, że cały upadły wszechświat jest przeciwko nam, a zwłaszcza naszej modlitwie; opór wobec modlitwy napotykały nie tylko na zewnątrz nas, lecz także w swoim wnętrzu — Mt 26:41.
 2. Modlić się to iść pod prąd, wbrew trendowi panującemu w upadłym wszechświecie — Łk 18:1–8.
- C. Musimy oddzielić konkretne pory na modlitwę; powinniśmy zająć taką postawę, że modlitwa jest naszym najważniejszym zajęciem i nic nie może jej przeszkodzić — Dn 6:11; Dz 12:5, 12.
- D. Musimy trwać w atmosferze modlitwy dzięki nieustannemu ćwiczeniu swego ducha — Ef 6:18; 1 Tm 4:7; 2 Tm 1:7; Kol 1:3, 9:
1. Musimy modlić się bezustannie, trwać niezłomnie w modlitwie, utrzymując bliską łączność z Panem — 1 Tes 5:17; Mt 26:41; Kol 2:19.
 2. Musimy wypytywać Pana nawet o najdrobniejsze szczegóły; gdy tak robimy, trwamy niezłomnie w modlitwie i dzięki temu żyjemy Chrystusa — por. Joz 9:14; Flp 4:7–8.
- IV. Gdy rządzi nami pokój Chrystusa i zamieszkuje w nas Jego słowo za sprawą niezłomnego trwania w modlitwie, On przepaja nas i zastępuje sobą, aż wyeliminowane zostają wszelkie naturalne różnice między nami, byśmy mogli prowadzić prawdziwe życie kościoła — Kol 3:15–16; 4:2; 3:10–11.**

Poselstwo piąte

Hymn nr 332

1. Gdy razem się zbieramy tu,
Pokarmu od nas pragnie Bóg;
Chrystusa pełnię więc dajmy Mu,
Dziś wystawiając Go.

Więc wystawiajmy Go,
Więc wystawiajmy Go;
Przynośmy do kościoła tu
I wystawiajmy Go.
2. W Chrystusie żyć i walczyć w Nim,
Pracować w Nim, nie licząc dni,
Z nadwyżką Jego się zbierać, by
Móc znów wystawiać Go.
3. Nasz Chrystus dla nas życiem jest,
Rzeczywistości w Nim jest treść,
By zawsze, gdy spotykamy się,
Móc wciąż wystawiać Go.
4. Dla Boga On tu darem jest,
Ze sobą Go dzielimy też,
Wraz z Bogiem Nim radujemy się,
Wciąż wystawiając Go.
5. Zmartwychwstałego przynieś tu,
Wywyższonego w darze złóż,
Chrystusem niech się raduje Bóg,
Gdy wystawiamy Go.
6. On centrum, realnością jest
I naszą On posługą też,
I spotkań On atmosferą jest,
Więc wystawiajmy Go.
7. Modlitwa nasza, świadectw treść,
Społeczność między nami też,
Użycie darów i każda rzecz
Wystawiać mają Go.
8. By Ojciec uwielbiony był
I wywyższony Chrystus, Syn,
By spotkań cel wypełniony był,
Wystawiać mamy Go.

Poselstwo piąte

Hymn nr 225

1. Na dobrej ziemi trudzimy dziś się,
Ziarno siejemy, nawadniamy je;
Bóg rzeczywistości plon daje nam
I zbierać żniwo Jezusa chce w nas.

O Jezu, dobra ziemi,
Na Tobie trudzę się!
Stopniowo Cię zdobywam,
By w pełni osiąść Cię.
Kanaan celem Boga,
On błogosławi trud;
O Panie, tu zyskuję Cię,
Bym osiąść Ciebie mógł.
2. Włożyć wysiłek swój w to warto więc
I nie żałować — Pan tak cenny jest;
Wraz z moją pracą Bóg zsyła mi deszcz,
Trud na Chrystusie dziś zyskiem mym jest.
3. Trud na Jezusie zajęciem mym jest —
Codziennie Słowem w duchu modlić się,
Za namaszczeniem w mym wnętrzu wciąż iść,
W kościele z braćmi budowanym być.
4. Trud ten wprowadza w rzeczywistość nas,
Pełnię widzimy, gdy spotkań jest czas;
Zaspokojony jest Bóg nasz i my,
Jego obecność jest z nami tu dziś.
5. Pracuj, by Jezus mógł powiększać się,
Ucztuj tam, gdzie Boże mieszkanie jest;
Przyjdź na to miejsce i Bogu złóż dar,
Tam jedz swój nadmiar i raduj się tam.

Poselstwo piąte

Trudzić się na wszechzawierającym Chrystusie – „ziemi płynącej mlekiem i miodem” – i przynosić nadwyżkę bogactw Chrystusa na spotkania kościoła, by wystawiać Chrystusa i zbiorowo oddawać cześć Bogu

Wersety biblijne: Pwt 8:7–10; 12:6–7, 11–12, 18.

I. My, wierzący w Chrystusa, których wprowadził On w siebie jako dobrą ziemię, przedstawioną w formie typu przez ziemię Kanaan, musimy się na Nim trudzić — 1 Kor 1:30; Kol 1:12:

A. Gdy Izraelici weszli do ziemi Kanaan i wzięli ją w posiadanie oraz otrzymali przyznany im dział, trudzili się na tej ziemi — Pwt 8:7–10; 12:6–7, 11–12, 18:

1. To, czy chcieli się na niej trudzić, czy nie, było poważną sprawą; musieli się na niej trudzić i ją uprawiać.
2. To obraz tego, że musimy pilnie trudzić się na Chrystusie, abyśmy mogli radować się Jego wszechzawierającym bogactwem — Ef 3:8; 1:7; 1 Kor 15:58; Flp 3:10.

B. Życie, jakie prowadzimy po wejściu w Chrystusa jako dobrą ziemię, jest życiem trudem na Chrystusie — Kol 1:12; Rz 15:16; 1 Kor 15:10:

1. Jako że jesteśmy Pańskim ludem, który żyje we wszechzawierającym Chrystusie, musimy się na Nim trudzić, szukając Go i radując się Nim w każdej sytuacji — Kol 1:12; 3:1, 4, 10–11.
2. Znajdujemy się w bardzo bogatej ziemi, jeśli jednak nie będziemy się na niej trudzić, nie wyda ona płodów, których moglibyśmy doświadczać i którymi moglibyśmy się radować — Ef 1:7; 2:7; 3:8; 1 Kor 15:58.

- C. Wprawdzie musimy trudzić się na Chrystusie jako ziemi, by Go wytwarzać, jednak musimy zdawać sobie sprawę z tego, że to nie my Go wytwarzamy, lecz On wytwarza samego siebie w nas za sprawą naszego trudzenia się – Flp 2:13; Ef 3:17; Kol 3:15–16:
1. Wszyscy musimy trudzić się na Chrystusie i pozwalać Mu, by dawał nam dużo płodów; wówczas nabędziemy bogatych doświadczeń Chrystusa – Ef 3:8; Flp 4:19.
 2. Żniwo Chrystusa to Chrystus, na którym się trudziliśmy i którego zżęliśmy, by był naszym żniwem – 3:10.
- D. Każdego poranka musimy się modlić i prosić Pana o dzienną porcję łaski oraz poświęcać się Mu w celu doświadczania Go i radowania się Nim za sprawą trudzenia się na Nim – Rz 12:1–2; 15:16.
- E. W ciągu dnia musimy utrzymywać społeczność z Panem i tym samym mieć z Nim kontakt, trudzić się na Nim, stosować Go, doświadczać i się Nim radować – J 15:4–5, 11; 16:22; 1 P 1:8.
- F. Ćwiczenie swego ducha to klucz do trudzenia się na Chrystusie, doświadczania Go i wytwarzania – 1 Tm 4:7:
1. Sposobem na trudzenie się na Chrystusie jest ćwiczenie swego ducha, by kontaktować się z Duchem, rzeczywistością wszechzawierającego Chrystusa jako dobrej ziemi – Ga 3:14.
 2. W ciągu dnia, w każdej sytuacji i we wszelkich okolicznościach, powinniśmy ćwiczyć swego ducha, by kontaktować się z Panem i Go doświadczać – 1 Tm 4:7; Rz 8:4; 1 Kor 6:17; Flp 4:11–13.
- G. Trudzimy się na Chrystusie jako dobrej ziemi, ćwicząc swe serce, by mieć wiarę w Pana i kochać Go, oraz ćwicząc swego ducha, by kontaktować się z Nim i przyjmować udzielanie wszechzawierającego życia

dajnego Ducha, rzeczywistości Chrystusa jako dobrej ziemi – 2 Kor 3:16; 13:13; Ga 3:14.

II. Ziemia Kanaan, będąca typem wszechzawierającego Chrystusa, jest „ziemią płynącą mlekiem i miodem” — Wj 3:8, 17; 33:3; Kpł 20:24; Lb 13:27; 14:8; Pwt 6:3; 26:9, 15; 27:3; Joz 5:6:

A. Mleko i miód powstają z zespolenia dwóch rodzajów życia – roślinnego i zwierzęcego:

1. W Księdze Powtórzonego Prawa 8:8 miód występuje razem z roślinami – pszenicą, jęczmieniem, wino-rosłą, drzewem figowym, granatowcem i drzewem oliwnym.
2. W Księdze Powtórzonego Prawa 32:14 mleko występuje razem ze zwierzętami – bydłem i trzodą.
3. Miód w przeważającej części wiąże się z życiem roślinnym, natomiast mleko w znacznej części – z życiem zwierzęcym:
 - a. Kiedy te dwa rodzaje życia się ze sobą zespalają, pszczoły wytwarzają miód z nektaru kwiatowego.
 - b. Mleko to także produkt zarówno życia zwierzęcego, jak i roślinnego, ale przynależy głównie do życia zwierzęcego; powstaje w wyniku wypasu na pastwisku (życie roślinne) bydła i trzody (życie zwierzęce).

B. Mleko i miód, zespolenie życia zwierzęcego i roślinnego, oznaczają dwa aspekty życia Chrystusa – odkupieńczy i zradzający – 8:8; 32:13–14:

1. Życie roślinne to życie, które zradza i pomnaża się; życie to oznacza zradzające i pomnażające się życie Chrystusa – J 12:24.
2. Życie zwierzęce oznacza odkupieńcze życie Chrystusa – 6:54–55.
3. Aspekt odkupieńczy życia Chrystusa służy naszemu prawnemu odkupieniu, natomiast aspekt

zradzający tego życia — naszemu organicznemu zbawieniu — 1:29; 12:24; Obj 2:7; Rz 5:10.

4. Symbole na stole Pańskim oznaczają odkupieńczy i zradzający aspekt życia Chrystusa służący pełnemu Bożemu zbawieniu — Mt 26:26–28; 1 Kor 10:17.
5. Mleko i miód mówią o dobroci i słodyczy życia Chrystusa — Ef 5:2; Flp 4:18:
 - a. Gdy jednocześnie doświadczamy Chrystusa i radujemy się Nim zarówno jako życiem roślinnym, jak i zwierzęcym, uświadamiamy sobie, jak dobry, słodki i bogaty jest dla nas Pan.
 - b. Mamy poczucie bogactwa i słodyczy Chrystusa — dobroci mleka i słodyczy miodu.
6. Radując się Chrystusem jako ziemią mleka i miodu, zostaniemy ukonstytuowani Nim jako mlekiem i miodem — „Miodem najświeższym ociekają wargi twe, oblubienico, / miód i mleko pod twoim językiem” — Pnp 4:11a; Ef 4:29; Kol 4:6.

III. Codziennie powinniśmy trudzić się na Chrystusie, żeby mieć nadwyżkę, zniwo, które przyniesiemy na spotkania kościoła, by w ten sposób zbiorowo oddawać cześć Bogu Ojcu — Pwt 12:6; 1 Kor 14:26; J 4:23–24; Pwt 16:15–16:

- A. Życie w dobrej ziemi to życie pełne radowania się Chrystusem, zarówno osobiście, jak i wspólnie z Pańskim ludem — 8:7–10.
- B. Życie w dobrej ziemi to życie trudzenia się na Chrystusie, wytwarzania Go, radowania się Nim, dzielenia się Nim z innymi i ofiarowywania Go Bogu, by mógł On radować się Nim razem z nami:
 1. Takie radowanie się i dzielenie to wystawianie Chrystusa przed całym wszechświatem — Obj 19:7.
 2. Jest to cześć dla Boga i hańba dla wroga — J 4:23–24.

- C. Obyśmy pilnie trudzili się na Chrystusie, aby nasze ręce były pełne Niego, a następnie szli na spotkania kościoła, aby radować się tym bogatym i chwalebny Chrystusem z Bożymi dziećmi i z samym Bogiem – 1 Kor 14:26; J 4:23–24.
- D. Ilekroć przychodzimy na spotkanie stołu Pańskiego, by wspominać Pana i oddawać cześć Ojcu, nie powinniśmy przychodzić z pustymi rękami; musimy przychodzić z rękami pełnymi płodów Chrystusa – Pwt 16:15–16:
1. Oddawać cześć Bogu Chrystusem to czcić Go wspólnie ze wszystkimi dziećmi Bożymi, radując się Chrystusem ze sobą nawzajem i z Bogiem – 1 Kor 14:26.
 2. Musimy wytwarzać na tyle dużo Chrystusa, aby powstała nadwyżka, którą podzielimy się z innymi, oraz ofiarować najlepszą część płodów Bogu Ojcu dla Jego radości, upodobania i zaspokojenia – Pwt 15:11; 18:3–4; 12:11.

